

ΤΟΚΚΑ

MART - ΜΑΡΤΙΟΣ 2009 ΣΑΥΙ / ΦΥΛΛΟ: 10

FES'in işbirliğinde BİLBAN – İKME yaygın organı / Κοινή έκδοση BİLBAN – İKME σε συνεργασία με το FES

ÜCRETSİZ / ΔΩΡΕΑΝ

ALT YÖNETİMDE DEĞİŞİKLİK

Κίβρις'ın κuzeyinde 19 Nisanda yapılacak seçimlerde, kamuoyu araştırmalarına göre alt yönetimde αέğişικlık olacak. Yönetim αέğişικliğinin Κίβρις sorununun αέζümüne olumlu katkı yapması beklenmıyor

Κίβρις'ın κuzeyinde 19 Nisan'da erken genel seçimler yapılacaktır. Son yapılan kamuoyu araştırmaları Türkiye'nin alt Yönetiminde αέğişικlık olacağını göstermektedir. Buna rağmen bu αέğişικliğın Κίβρις sorununun αέζümüne olumlu katkı yapması beklenmemektedir.

Erken seçim kararının, CTP yetkili organlarındaki pek çok kişinin haberi bile olmadan alındığına bakılırsa, kararın her zaman olduğu gibi yine Ankara tarafından alındığını göstermektedir.

Erken seçim kararı ile, devamlı zamana oynayan Ankara, sürdürülmekte olan görüşme sürecini yavaşlatarak zaman kazanmak, ve ayrıca ekonomik kriz nedeni ile Κίβρις'ın κuzeyinde uygulatmak istediğı ekonomik tedbirler paketini daha rahat ha-

yata geçirmeyi planlamaktadır.

Bilindiğı gibi Κίβρις'ın κuzeyinde yapılan tüm seçimlere TC asker sivil yönetimleri müdahale ederek, seçimden çok bir αέşit atama yapmaktadırlar. Hiç bir yetki ve etkisi kalmayan Meclis vitrini yeniden düzenlenmektedir. Bu şekilde de dünyaya Κίβρις'ın κuzeyinde demokrasi de varmış gibi gösterişler yapılmaktadır. Oysa Türkiye'den taşınan ve yurttaş yapılan nüfus nedeni ile seçimlerde Κίβριςlıların iradesinin ortaya çıkması mümkün değildir. Bu çerçevede seçimlerde partiler arasındaki yarış yeni ve farklı programların hayata geçirilmesi yönünde olmayıp, Türkiye'nin buradaki temsilciliğini en iyi yapabilecek olma ve partilerine daha iyi menfaatler sağlama şeklinde geçmektedir.

Son yapılan kamuoyu araştırmalarına göre, seçimden Derviş Eroğlu'nun başkanı olduğu Ulusal Birlik Partisinin birinci parti olarak çıkacağı kesinlik kazanmıştır. Yüzde 43.3 oy oranı ile birinci parti görünen UBP'yi, yüzde 28.3 oy oranı ile Ferdi Sabit Soyer'in başkanı olduğu Cumhuriyetçi Türk Partisi, CTP ikinci parti olarak izlemektedir. Serdar Denktaş'ın başkanı olduğu Demokrat Parti, DP ise yüzde 13.5 oy

oranı ile üçüncü parti durumunda. B üç parti dışında yüzde 5'lik seçim barajını aşabilecek olarak görünen Mehmet Çakıcı'nın başkanı olduğu Toplumcu Demokrasi Partisi, TDP yüzde 7.1 ile dördüncü part; Mehmet Avcı'nın başkanı olduğu Özgürlük ve Reform partisi, ÖRP de yüzde 5.1 ile beşinci parti olarak görülmektedir.

Bu duruma göre 50 sandalyelik mecliste, UBP 25, CTP 16, DP 7, TDP 1 ve ÖRP 1 sandalye çıkarabilecektir.

Bu tablonun çok αέğişmesinin mümkün olamayacağı beklenmektedir. Türkiye kandanından Tayyip Erdoğan'ın kurdurduğu ÖRP'nin barajın civarında olması ilginç bir sonuç olarak görülmektedir. Seçim süreci içinde TC'li seçmenlerin oylarını yönlendirmek için Ankara'nın askeri ve sivil Yönetimlerinin ne tür hangi partiden yana müdahaleler yapacağı merak edilmektedir. Kamuoyu araştırmalarında ilginç bir sonuç da, seçimi boykot edeceğini açıklayan ve anket sorularında yer almayan Yeni Κίβρις Partisi'nin, kararsızlar dışındaki oy oranının yüzde 3.75 olarak yansıması oldu. Kararsız oyların eklenmesiyle YKP'nin oyunun da yüzde 5 barajının üstünde olduğunu göstermektedir.

ΑΛΛΑΓΗ ΣΤΗΝ ΥΠΟΤΕΛΗ ΤΟΠΙΚΗ ΔΙΟΙΚΗΣΗ

Σύμφωνα με τις δημοσκοπήσεις, στις εκλογές που θα γίνουν στις 19 Απριλίου στο βόρειο μέρος της Κύπρου θα υπάρξει αλλαγή στην υποτελή τοπική διοίκηση. Η αλλαγή στην διοίκηση δεν αναμένεται να συμβάλει θετικά στη λύση του Κυπριακού προβλήματος

Στις 19 Απριλίου θα γίνουν στο βόρειο μέρος της Κύπρου πρώιμες βουλευτικές εκλογές. Οι τελευταίες δημοσκοπήσεις δείχνουν ότι θα υπάρξει αλλαγή στην υποτελή τοπική διοίκηση της Τουρκίας. Παρόλα αυτά δεν αναμένεται ότι η αλλαγή θα επηρεάσει θετικά την λύση του Κυπριακού προβλήματος.

Αν λάβουμε υπόψη ότι τα περισσότερα άτομα που συμμετέχουν στα συλλογικά όργανα του Ρεπουμπλικανικού Τουρκικού Κόμματος (CTP) δεν ήταν ενήμερα για την απόφαση για πρώιμες εκλογές, αυτό δείχνει ότι, ως συνήθως, η απόφαση λήφθηκε στην Άγκυρα.

Η Άγκυρα, με την απόφαση της για πρώιμες εκλογές συνεχίζει να προσπαθεί να κερδίσει χρόνο επιβραδύνοντας τις διαπραγματεύσεις και σχεδιάζει να επιβάλει το οικονομικό της πακέτο στο βόρειο μέρος της Κύπρου λόγω της οικονομικής κρίσης.

Όπως είναι γνωστό, η πολιτική και η στρατιωτική διοίκηση της Τουρκίας κάνουν διορισμούς αντί εκλογές, και παρεμβαίνουν σε όλες τις εκλογές στο βόρειο μέρος της Κύπρου. Η βουλή, που δεν έχει καμία εξουσία ή επιρροή και είναι απλά μια βιτρίνα, θα αναδομηθεί δίνοντας έτσι την εντύπωση ότι δήθεν υπάρχει δημοκρατία. Φυσικά, λόγω της μεταφοράς πληθυσμού από την Τουρκία και της διανομής υπηκοοτήτων είναι αδύνατο να επικρατήσει η βούληση των Τουρκοκυπρίων. Σε αυτό το πλαίσιο, ο συναγωνισμός ανάμεσα στα κόμματα δεν αφορά στην υλοποίηση καινούργιων και διαφορετικών προγραμμάτων, αλλά περιστρέφεται γύρω από το ποιος θα εξυπηρετήσει καλύτερα τα συμφέροντα της Τουρκίας και να παρέχει τις καλύτερες υπηρεσίες στα μέλη των κομμάτων τους.

Σύμφωνα με πρόσφατες δημοσκοπήσεις το Κόμμα Εθνικής Ενότητας (UBP), με πρόεδρο τον Ντερβίς Έρογλου θα αναδειχτεί το μεγαλύτερο κόμμα. Το UBP προβλέπεται ότι θα είναι το πρώτο κόμμα με 43.3% των ψήφων, με δεύτερο το CTP με πρόεδρο τον Φερντί Σαμπίτ Σογιέρ, με 28.3%. Το Δημοκρατικό Κόμμα DP του Σερντάρ Νεκτάς θα αναδειχθεί στην τρίτη θέση με 13.5%. Εκτός από αυτά τα τρία κόμματα που προβλέπεται ότι θα ξεπεράσουν το εκλογικό μέτρο του 5%, υπάρχουν και το Δημοκρα-

τικό Σοσιαλιστικό Κόμμα (DTP) του Μεχμέτ Τσακιτσι στην τέταρτη θέση με 7.1% και το Κόμμα Ελευθερίας και Μεταρρύθμισης (ORP) του Τουργκάι Αβτζί στην πέμπτη θέση με 5.1%.

Υπό το φως των προβλέψεων αυτών το UBP θα λάβει 25 έδρες, το CTP 16, το DP 7, το TDP 1, και το ORP 1 από τις 50 έδρες.

Δεν αναμένεται ότι τα αποτελέσματα αυτά θα αλλάξουν κατά πολύ. Είναι ενδιαφέρον το γεγονός ότι το ORP που ιδρύθηκε από το κυρίαρχο κόμμα στην Άγκυρα, το Κόμμα Δικαιοσύνης και Ανάπτυξης (AKP) του Ταγιπ Ερντογάν, είναι απλά πολύ κοντά στο εκλογικό μέτρο. Θα ήταν επίσης ενδιαφέρον να δούμε υπέρ ποιου κόμματος θα παρέμβουν για να επηρεάσουν τους εκ Τουρκίας ψηφοφόρους, η πολιτική και η στρατιωτική διοίκηση της Άγκυρας.

Ένα άλλο ενδιαφέρον αποτέλεσμα των δημοσκοπήσεων είναι ότι το Κόμμα Νέα Κύπρος που έχει ήδη ανακοινώσει ότι θα μπούκοτάρει τις εκλογές, και το όνομα του οποίου δεν εμφανίζεται στον κατάλογο των κομμάτων που περιλαμβάνονται στη δημοσκόπηση, λαμβάνει 3.75%, εξαιρουμένων των ψήφων των αναποφάσιστων. Με την αναγωγή και των αναποφάσιστων, το Κόμμα Νέα Κύπρος φαίνεται να έχει αρκετή στήριξη για να περάσει το εκλογικό μέτρο του 5%.

“Gerçekten korkmamalıyız”

Eleni Vrettu'nun Takis Hacıdimitriu ile Kathimerini Gazetesindeki röportajın bir kısmı.

- Siz, modern Kıbrıs tarihinin tanığı ve araştırmacısınız. Yıllardır gerçek tarihten saklandığımız doğru mudur?

Takis Hacıdimitriu: Biz tarihin tanıkları ve kurbanlarıyız. Kıbrıs tarihinin en acılı ve en sarsıntılı dönemlerini yaşayan bir nesil. Büyük ve kahramanca anlar yaşadık, ancak Türk işgali ve istilasına bahane sunan darbe başta olmak üzere korkunç anlar da yaşadık. Sizin dediğiniz gibi, gerçek tarihten saklanmıyoruz, sadece ondan korkuyoruz. Hakkında yorum yapmamız ve dogmatik ve birçok kez propaganda amaçlı olan yaklaşımları inkar etmemiz halinde, ülkemizin felaketi ile ilgili büyük veya küçük, kendi Sorumluluklarımızın da yüzeye çıkacak olmasından korkuyoruz. Modern tarihimizle meydana gelen şey, bir kaçış eğilimidir.

- Şu anda tarihi neden çekinmeden ele almalıyız?

Takis Hacıdimitriu: Eğitim amaçlı, özellikle de tarih kitaplarına ilişkin tartışmanın başlaması, ilk kez ortaya çıkan bir şeydir ve oldukça da önemlidir. Bu, yeni bir dönemin başladığının sinyallerini veriyor. İlk kez bir Kıbrıslı Rum, toplum içindeki süreç ve yol hakkında Soru işaretlerine sahip oluyor. Sorunlar ortaya koyuyor ve düşünüyor. Tarih konunun bir tarafıdır. Diğer taraf nereye gittiğimiz midir? Nasıl bir gelecek yaratmak istiyoruz? Birçok hayal kırıklıkları ve zorluklar yaşadık. Tüm bunlar neden ve nasıl oldu?

- Tüm bu çalışmalardan şok olduğu görülen toplumun olgunlaşması için acaba biraz daha beklememiz mi gerekirdi?

Takis Hacıdimitriu: Aksine, acaba çok mu geç kaldık? Bir toplum sessiz kalarak değil, Sorunlarını araştırarak ve bunlar hakkında görüş belirterek olgunlaşır.

Tepkilerin olması doğaldır. Bu tepkiler, siyasi ve manevi harekesizliği savunan insanlardan gelmektedir. Ancak bunlar her zaman olacaktır. Eğitimin tarihini inceleyecek olursak, muhafazakar çevrelerin her zaman aynı argümanlarla tepki gösterdiklerini göreceğiz. Temelleri sökülün vatan, tahrip edilen milli bilinç, sabote edilen din... Bu insanların döneminde eğitim öncülerini kovuşturuldu, hapse atıldılar, ancak bugün ilerici olarak kabul ediliyorlar.

- Bazı kişiler hataları ve hatta Kıbrıslı Türklerlere karşı işlenen suçları kabul ediyorlar. Bazıları da, Türkiye'nin bize yaptıklarının daha fazla olduğunu söylüyor. O halde neden kendi gözümüzü çıkaralım ve Türkiye'ye argümanlar sunalım ki?

Takis Hacıdimitriu: Türkiye'nin ülkeye karşı suç işlediği kesindir. İşgal ve ona eşlik eden suçlar aşılmaz olmaya devam etmektedir. İşgal devam ettikçe, Kıbrıs halkının tümüne karşı işlenen suç da devam etmektedir. Bu doğal olarak Kıbrıs Rum tarafınca suç işleyenleri temize çıkarmıyor. Suçlarda önemli olan eylemdir.

Çok sayıdaki cinayetler ve çok sayıdaki tecavüzler suçtur, ancak az sayıda işlenen cinayetler ve az sayıda tecavüzler de suçtur. İşlenen suçlarla ilgili savunma ve özür, zor durumda bırakmaz, ne de zayıflatır, aksine gerçeği söylemeye ve trajik bir gerçek karşısında

Sorumluluk üstlenmeye cesaret eden herkesi ahlaki ve siyasi açıdan güçlendirir. Bunun tam tersi, hepimizi suçlarla özdeşleştirmekte, zor durumda bırakmakta ve bizi suç ortakları yapmaktadır.

- Hataları kabul etmemizin direnişlerimizi ve vatanseverliğimizi azaltma tehlikesi var mıdır?

Takis Hacıdimitriu: Gerek modern tarihin resmi Kıbrıs Rum tarafınca kaydı, gerekse de Kıbrıs Türk tarafınca kaydı propaganda amaçlı hareketlere hizmet etmektedir. Her biri kendi tarafını kurban gibi gösteriyor ve tüm haksızlığı karşı tarafın yaptığını söylüyor. Hatta aynı toplum içinde yaşayan kendi insanlarına karşı işlenen suçları susarak geçiştiriyor. Sessizlik zincirini kırmak isteyen vey haline! Sessizliğini bozmak isteyen kişi otomatik olarak düşmanın ajanı olarak kabul ediliyor.

Ancak bu düşünce tarzı bizi nereye götürür? Cezalandırılmasını istemekten ve intikam almada ısrar etmekten başka nereye götürür? Ancak böyle bir durumda, nereden başlayacağız ve nerede duracağız? Yeni trajedilerden ve yeni mezarlardan başka ne başaracağız?

Dolayısıyla ortak vatanımızın geleceği için başka yollar düşünmeliyiz. Kabul etme, özür dileme ve özellikle de affetme bağlamında kendi kendimizle dürüst ve samimi bir şekilde hesaplaşmalıyız. Fransız felsefeci Jacques Derrida Güney Afrika'da yaptığı unutulmaz konuşmasında şöyle demişti: 'Eğer affetme olursa, orada affedilemeyen şeyler yapılmıştır'. İki toplumda da suçların kurbanları olan ve affedilemeyi affeden insanlar vardır. Kendisi yaralyken annesi, babası ve kardeşlerinin öldürüldüğünü gören, Kıbrıs Hava yollarında pilot olarak görev yapan Petros Suppuris ve Murattağa katliamında tüm yakınlarını kaybeden Hüseyin Rüstem Akansoy gibi... Milli duygunun var olması için ne fanatizme, ne hoşgörüsüzlüğe, ne de suça ihtiyacı vardır.

Birlikte inşa etmemizin zamanı geldi

- Sonuç olarak, toplum acaba çözüme hazır değil mi?

Takis Hacıdimitriu: Her şeyi toplumun ve dolayısıyla halkın üzerine yıkmayalım. Müzakereleri yapan halk değildir. İçlerinde bilgilerin olduğu dosyalara sahip olan halk değildir. Her gün, sabahtan akşama kadar televizyonlara ve radyolara çıkıp konuşan halk değildir. Bu, konuları seçen, öncelikleri ve bunları tanımlama şeklini belirleyen profesyonel politikacılar, parti yetkilileri ya da parti liderlerinden oluşan yenilenmiş bir grubun işidir.

Sıradan vatandaşlar, sonuç olarak liderliğin destekleyeceği şeyde dayanışma gösteriyorlar, her şeyden önce Sorunlar büyük ve zor olduğu zaman, ve verdikleri cevap tarafından yaşamları kökten değiştiği zaman. Vatandaşlar güven ve destek isteyerek liderliklerine yöneliyorlar. Liderlik istedikleri şeyi onlara vermeyi reddettiği zaman, vatandaşların farklı bir şekilde davranmalarını bekleyemeyiz. Bizde eksik olan şey toplumun isteği değil, önemli kararlar alacak olan Sorumlu liderliktir. Halkı ve memleketi için başka bir vizyon belirleyerek, yaptığı tercihleriyle kendi kendini tehlikeye atacak bir liderlik eksiktir. Sorumluluklarımızı üstlenmeye ve halkına ilham vermeye cesareti olan bir liderliğe ihtiyacımız vardır.

- Neden iki toplumun iletişimi hala daha 2004 yılının buzdolabındadır?

Takis Hacıdimitriu: İki toplumun ilişkilerinin buzdolabına girdiğini düşünmemiz yanlıştır. İki toplumun uzlaşması ve işbirliği ile bağlantılı olan önemli bölümlerdeki entelektüeller, bilim adamları ve bilirkişiler arasında organize edilmiş ve sistemli olan bir işbirliği vardır. Ortak faaliyetler vardır. Vurgulanması gereken yeni bir olgu vardır. Kongrelerde karşılıklı Sorunlar ile ilgili açıklamalar yapıyor ve eğer konuşmacının ismini bilmiyorsan, bu kişinin bir Kıbrıslı Rum veya bir Kıbrıslı Türk aydın ya da bilim adamı olup olmadığını ayırt etmen zordur. Hatta her iki dilde kitap yayınları ve başka yayınlar da yapıyor. Edebiyatçılar, şairler ve sanatçılar aralarında işbirliği yapıyorlar. Ve interneti de unutmayalım. Orada birçok ve özlü tartışma yapılmaktadır. Tüm bunlara Eğitim Bakanlığının karşılıklı saygı ve birbirleriyle tanışma ile ilgili hedefini de eklememiz gerekecek.

- Bölünmenin kaçınılabilir olduğu konusunda hala daha iyimser misiniz?

Takis Hacıdimitriu: Adanın birliğini koruyacak tek devlet varlığını destekleyen birçok sebep vardır. Uluslararası ve bölgesel çıkarlar bağımsız Kıbrıs devletinin korunmasıyla birlikte hareket etmektedir. Bu devlet güçsüz olabilir, ancak Kıbrıslıların devletidir. Bunu arttıran iç sebepler de vardır, çünkü bölünmüş bir Kıbrıs'ta iki devletimiz olmayacak, ancak Attila hattında Türkiye ile sınırımız olacak. Türkiye'nin 80 milyonunun baskısı altında, ne Kıbrıslı Türklerin bir geleceği vardır, ne de Kıbrıslı Rumların hayatta kalma perspektifleri vardır. Bu iki temel sebepten dolayı, çıkarları Kıbrıs'ın devlet varlığının korunmasıyla çakışan faktörlerin değerlendirilmesi gerekecektir. Doğal olarak bu tek başına değil, bizim kendi yaratıcı katılımımızla gerçekleşecek.

- 2004 yılında Kıbrıslı Türklerin düzenledikleri mitinglerde konuşmacıydınız. Bugün onlara ne söylediniz?

Takis Hacıdimitriu: 1 Mayıs 2004 tarihinde Kıbrıs Türk sendikalarının düzenlediği mitingde bana konuşma yapma fırsatı verildi, bu benim için unutulmazdır. Barikattan ilk kez geçiyordum ve vatanımızın sadece güneyden ibaret olmadığını, aynı zamanda işgal edilmiş kuzey bölgesinin de olduğunu bilincine varıyordum. Kayıp sandığım topraklarda yürüyordum ve içimde, yarım Kıbrıs'ın değil, tüm Kıbrıs'ın Kıbrıslısı olma isteği vardı. Ancak bunu başarmak için, bu Kıbrıslı Rumların ve Kıbrıslı Türklerin ortak amacını teşkil etmelidir. Kıbrıslı Rumlara ve Kıbrıslı Türklerle bugün şu mesajı veriyorum: Ayrı ayrı mahvettiklerimizi, şimdi birlikte inşa etmemizin zamanı geldi. Trajik olan şey şudur ki, kolayca her şeyi yıkabilirsin, ancak yeniden inşa etmen oldukça zordur. Ancak hayal kırıklığına uğramamalıyız. Ülkenin geleceği sadece ortak çabalarla desteklenebilir. Ben de, bunun olabileceğinden eminim.”

Την πραγματική ιστορία δεν πρέπει να τη φοβόμαστε

Απόσπασμα από τη συνέντευξη του Τάκη Χατζηδημητρίου στην Ελένη Βρεττού για την εφημερίδα Καθημερινή.

-Είστε μάρτυρας και μελετητής της σύγχρονης κυπριακής ιστορίας. Είναι αλήθεια πως για δεκαετίες κρυβόμαστε από την πραγματική ιστορία;

Είμαστε μάρτυρες και θύματα της ιστορίας. Κι είμαστε οι γενιές που έζησαν την πιο πυκνή και πιο συγκλονιστική περίοδο της ιστορίας της Κύπρου. Έζησαν μεγάλες και ηρωικές στιγμές, αλλά έζησαν και τρομερές σε μικρόνοια και αθλιότητα, με αποκορύφωμα το πραξικόπημα που έδωσε και το πρόσχημα για την τουρκική εισβολή και κατοχή. Δεν κρυβόμαστε, όπως λέτε, από την πραγματική ιστορία, απλά τη φοβόμαστε. Φοβόμαστε ότι αν την ερευνήσουμε και, ακόμη πιο πολύ αν αμφισβητήσουμε τις δογματικές, προπαγανδιστικές πολλές φορές προσεγγίσεις, θα ανασυρθούν στην επιφάνεια οι δικές μας ευθύνες, άλλων μικρές κι άλλων μεγάλες, για την καταστροφή της πατρίδας μας. Αυτό που συμβαίνει με τη σύγχρονη ιστορία μας είναι μια τάση φυγής.

-Γιατί πρέπει τώρα να δούμε κατάματα την ιστορία;

Το γεγονός και μόνο ότι άρχισε συζήτηση για τους σκοπούς της παιδείας, και ιδιαίτερα για τα βιβλία της ιστορίας, είναι κάτι το πρωτόφαντο και πολύ σημαντικό. Σηματοδοτεί την έναρξη μιας νέας εποχής. Είναι η πρώτη φορά που ο Ελληνοκύπριος στέκει με απορίες και ερωτήματα για την πορεία και τη διαδρομή του μέσα στον κόσμο. Θέτει ερωτήματα και προβληματίζεται. Η ιστορία είναι η μια πλευρά του θέματος. Η άλλη είναι πού πάμε; Τι μέλλον θέλουμε να οικοδομήσουμε; Ζήσαμε πολλές απογοητεύσεις και δοκιμασίες. Γιατί και πώς συνέβησαν όλα αυτά;

-Μήπως θα έπρεπε να περιμένουμε κι άλλο, να ωριμάσει η κοινωνία, που φαίνεται να σοκάρεται από όλες αυτές τις διεργασίες; Μήπως αντίθετα καθυστερήσαμε πολύ; Μια κοινωνία ωριμάζει μέσα από την αναζήτηση και την τοποθέτηση των προβλημάτων και όχι από την αποσιώπησή τους.

Αντιδράσεις είναι φυσικό να υπάρχουν. Προέρχονται από τους ανθρώπους της πολιτικής και πνευματικής ακινησίας. Αυτοί όμως πάντα θα υπάρχουν. Σε ώρες αλλαγών εκείνο που μετρά είναι πιο πολύ η πίστη των φορέων της αλλαγής, το πνευματικό και ηθικό τους ανάστημα. Αν εξετάσουμε την ιστορία της παιδείας θα δούμε ότι οι συντηρητικοί κύκλοι αντιδρούσαν πάντα με τα ίδια επιχειρήματα. Η πατρίς που εκθεμελιώνεται, το εθνικό φρόνημα που υποσκάπτεται, η θρησκεία που υπονομεύεται. Πρωτοπόροι της παιδείας στην εποχή τους διώχθηκαν, φυλακίστηκαν, αλλά σήμερα θεωρούνται πρόδρομοι και εθνικό κεφάλαιο, όπως ο Γληνός και ο Δελμούζος.

-Κάποιοι παραδέχονται τα λάθη, ακόμη και τα εγκλήματα που έγιναν σε βάρος Τ/κ. Αλλά λένε, αυτά που μας έκανε η Τουρκία είναι περισσότερα. Γιατί επομένως να βγάζουμε μόνοι μας τα μάτια μας και να δίνουμε επιχειρήματα στην Τουρκία;

Σίγουρα η Τουρκία εγκλημάτησε σε βάρος του τόπου. Η εισβολή και τα εγκλήματα που τη συνόδευσαν παραμένουν αζεπέραστα. Κι όσο καιρό συνεχίζεται η κατοχή, συνεχίζεται και το έγκλημα εναντίον του κυπριακού λαού στο σύνολό του. Αυτό φυσικά δεν αθώνει εκείνους που εγκλημάτησαν από την ελληνοκυπριακή πλευρά. Στα εγκλήματα, εκείνο που μετρά είναι η πράξη. Οι πολλοί φόνοι κι οι πολλοί βιασμοί αποτελούν έγκλημα και οι λίγοι φόνοι και οι

λίγοι βιασμοί είναι κι αυτοί έγκλημα. Η απολογία και η συγγνώμη για τα εγκλήματα που έγιναν, δεν εκθέτει, ούτε εξασθενίζει, αντίθετα δυναμώνει ηθικά και πολιτικά τον καθένα που τολμά να πει την αλήθεια και να αναλάβει τις ευθύνες του έναντι ενός τραγικού παρελθόντος. Το αντίθετο, μας ταυτίζει όλους με τα εγκλήματα, μας εκθέτει συλλογικά και μας κάνει συνένοχους.

-Υπάρχει κίνδυνος η παραδοχή των λαθών να μειώσει τις αντιστάσεις και τον πατριωτισμό μας;

Τόσο η επίσημη ελληνοκυπριακή όσο και η αντιστοιχη τουρκοκυπριακή καταγραφή της σύγχρονης ιστορίας μας εξυπηρετούν πιο πολύ προπαγανδιστικούς σκοπούς. Περιγράφει η κάθε μια ως θυματοποιημένη τη δική της πλευρά και ρίχνει όλο το άδικο στην αντίθετη. Αποσιωπά ακόμη τα εγκλήματα που έγιναν σε βάρος των δικών της ανθρώπων μέσα στην ίδια την κοινότητά της. Αλίμονο σε όποιον θελήσει να σπάσει την αλυσίδα της σιωπής. Θεωρείται αυτόματα πράκτορας του εχθρού.

Η νοοτροπία όμως αυτή που μας οδηγεί; Πού αλλού παρά στην αναζήτηση της τιμωρίας και την εμμονή στην αντεκδίκηση; Σε τέτοια όμως περίπτωση, από πού θα αρχίσουμε και πού θα τελειώσουμε; Και τι άλλο θα πετύχουμε παρά καινούργιες τραγωδίες και νέους τάφους;

Θα πρέπει λοιπόν να σκεφτούμε άλλους δρόμους για το μέλλον της κοινής μας πατρίδας. Τίμια και ειλικρινά να λογαριαστούμε με την έννοια της παραδοχής, της απολογίας, και κυρίως της συγχώρεσης. «Αν υπάρχει συγχώρεση, βρίσκεται εκεί που έγιναν ασυγχώρητα », είπε ο Γάλλος φιλόσοφος Ντερντιντά σε μια μνημειώδη ομιλία του στη Νότια Αφρική.

Και υπάρχουν άνθρωποι και στις δύο κοινότητες που υπήρξαν θύματα εγκλημάτων και συγχώρεσαν το ασυγχώρητο. Ο πιλότος Πέτρος Σουιππουρής, που ο ίδιος τραυματισμένος είδε να δολοφονούνται οι γονιοί και τα αδέρφια του, κι ο Χουσεΐν Ρουστεμ Ακανοσί, που έχασε όλους τους δικούς του στη σφαγή της Μαράθας. Το εθνικό αίσθημα δεν χρειάζεται ούτε φανατισμούς, ούτε μισαλλοδοξία, και προ παντός, ούτε εγκλήματα για να επιβιώσει.

Ήρθε η ώρα να οικοδομήσουμε μαζί Χρειαζόμαστε μια ηγεσία που θα εμπνεύσει στο λαό εμπιστοσύνη και προοπτική

-Τελικά μήπως η κοινωνία δεν είναι έτοιμη για λύση;

Να μην τα ρίχνουμε όλα στην κοινωνία και σε προέκταση στον λαό. Δεν είναι ο λαός που κάνει τις διαπραγματεύσεις. Δεν είναι ο λαός που έχει τους φακέλους με τις πληροφορίες. Δεν είναι ο λαός που βρίσκεται κάθε μέρα από τα χαράματα μέχρι τα μεσάνυχτα στα ραδιόφωνα και τις τηλεοράσεις. Αυτό είναι δουλειά μιας δύσκολα ανανεούμενης ομάδας εντολοδόχων, αρχηγών κομμάτων ή κομματικών αξιωματούχων, επαγγελματιών πολιτικών που επιλέγουν τα θέματα, καθορίζουν προτεραιότητες και τρόπο αναγνώρισής τους.

Οι απλοί πολίτες συμπαραστέκονται τελικά σ' αυτό που η ηγεσία θα υποστηρίξει, προ παντός όταν τα προβλήματα είναι μεγάλα και δύσκολα, και από την απάντηση αλλάζει ριζικά η ζωή τους. Οι πολίτες στρέφονται προς την ηγεσία αναζητώντας στήριξη και ασφάλεια. Όταν η ηγεσία αρνείται να την προσφέρει, δεν μπορούμε να περιμένουμε ότι οι πολίτες θα συμπεριφερθούν διαφορετικά. Εκείνο που μας λείπει δεν

είναι η βούληση της κοινωνίας αλλά η υπεύθυνη ηγεσία που θα πάρει μεγάλες αποφάσεις, θα διακινδυνεύσει η ίδια με τις επιλογές της, προβάλλοντας ένα άλλο όραμα για τον λαό και τον τόπο. Χρειαζόμαστε μια ηγεσία που θα τολμήσει να αναλάβει τις ευθύνες της και να εμπνεύσει στον λαό εμπιστοσύνη και προοπτική.

-Γιατί η επικοινωνία των δύο κοινοτήτων είναι ακόμη στο ψυγείο του 2004;

Είναι λάθος να νομίζουμε ότι οι σχέσεις των δύο κοινοτήτων έχουν μπει στο ψυγείο. Υπάρχει μια οργανωμένη και συστηματική συνεργασία μεταξύ εμπειρογνομώνων, επιστημόνων και διανοουμένων, σε σημαντικούς τομείς που συνδέονται με τη συνεργασία και τη συμβίωση των δύο κοινοτήτων. Υπάρχουν κοινές δραστηριότητες. Υπάρχει και ένα καινούργιο φαινόμενο που πρέπει να επισημανθεί. Γίνονται σε συνέδρια ανακοινώσεις για προβλήματα αμοιβαίου ενδιαφέροντος και αν δεν γνωρίζεις το όνομα του ομιλητή είναι δύσκολο να ξεχωρίσεις αν πρόκειται για Ελληνοκύπριο ή Τουρκοκύπριο διανοούμενο ή επιστήμονα. Γίνονται ακόμη εκδόσεις βιβλίων και άλλων εντύπων και στις δύο γλώσσες. Οι λογοτέχνες συνεργάζονται μεταξύ τους, το ίδιο οι ηθοποιοί και καλλιτέχνες. Και να μην ξεχνούμε το διαδίκτυο. Οι συζητήσεις που γίνονται εκεί είναι πολλές και ουσιαστικές. Σ' αυτά όλα θα πρέπει να προσθέσουμε και τον στόχο του υπουργείου Παιδείας για αλληλογνωριμία και αμοιβαίο σεβασμό.

-Παραμένετε αισιόδοξος ότι η διχοτόμηση μπορεί να αποφευχθεί;

Υπάρχουν πολλοί λόγοι που συνηγορούν υπέρ μιας κρατικής οντότητας που να διαφυλάσσει την ενότητα του νησιού. Διεθνή και περιφερειακά συμφέροντα συμπορεύονται με τη διατήρηση του ανεξάρτητου κράτους της Κύπρου, μπορεί αδύναμου, πάντως κράτους των Κυπρίων. Υπάρχουν και οι εσωτερικοί λόγοι που το επιτάσσουν, γιατί σε μια διχοτομημένη Κύπρο δεν θα έχουμε δύο κράτη αλλά σύνορα με την Τουρκία στη γραμμή Αττίλα. Υπό την πίεση των 80 εκατομμυρίων της Τουρκίας, ούτε οι Τουρκοκύπριοι έχουν μέλλον, αλλά ούτε οι Ελληνοκύπριοι προοπτική επιβίωσης. Γι' αυτούς τους δύο βασικούς λόγους θα πρέπει να αξιοποιηθούν οι παράγοντες που τα συμφέροντά τους συμπίπτουν με τη διατήρηση της κρατικής οντότητας της Κύπρου. Αυτό φυσικά δεν θα γίνει από μόνο του αλλά και με τη δημιουργική δική μας συμμετοχή.

-Το 2004 ήσασταν ομιλητής σε συλλαλητήρια Τ/κ. Σήμερα τι θα τους λέγατε;

Θα μου μείνει αξεχαστη η ομιλία που μου δόθηκε η ευκαιρία να κάνω την πρώτη του Μάη του 2004 στο συλλαλητήριο των τουρκοκυπριακών συνδικάτων. Ήταν η πρώτη φορά που περνούσα το οδόφραγμα και συνειδητοποιούσα στην πράξη ότι πατρίδα μας δεν ήταν μόνο ο νότος αλλά και ο κατεχόμενος βορράς του νησιού μας. Περπατούσα σε έδαφος της πατρίδας μας που νόμιζα χαμένο και με κυριάρχησε η επιθυμία να γίνω ξανά Κύπριος ολόκληρης της Κύπρου και όχι της μισής. Για να το πετύχουμε όμως αυτό, θα πρέπει να αποτελέσει κοινό στόχο Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων. Το μήνυμά μου προς Ελληνοκύπριους και Τουρκοκύπριους σήμερα είναι: Ό,τι καταστρέψαμε χωρισμένοι, ήρθε η ώρα να το ανοικοδομήσουμε μαζί. Το τραγικό είναι ότι εύκολα μπορείς να καταστρέψεις, αλλά δύσκολα να ξανακτίσεις. Δεν πρέπει όμως να απογοητευόμαστε. Το μέλλον του τόπου μόνο στις κοινές προσπάθειες μπορεί να στηριχτεί. Κι αυτό, είμαι βέβαιος, μπορεί να γίνει.

Οι Τουρκοκύπριοι και το αίνιγμα των εποίκων

Σερντάτ Αταί

«Η Αϊσέ μπορεί να πάει διακοπές!» Αυτό ήταν το σύνθημα, το πράσινο φώς για την έναρξη της στρατιωτικής επιχείρησης από την Τουρκία το 1974.

Αναμφίβολα, για τους Τουρκοκυπριούς τότε ήταν μια επιχείρηση διάσωσης. Τα χρόνια όμως πέρασαν και έγινε ξεκάθαρο ότι η επιχείρηση δεν ήταν και τόσο αθώα. Είχε μια ευρύτερη επικάλυψη, ήταν ένα σχέδιο κατάλληλα φτιαγμένο έτσι που όλη σχεδόν η ύπαρξη των Τουρκοκυπριών (μαζί με τα αισθήματα και τις σκέψεις τους) να κρατηθούν σε ομηρία.

Τα πρώτα δύο χρόνια έγιναν εξαναγκαστικές μετακινήσεις πληθυσμού από την Τουρκία στη βόρεια Κύπρο. Το πρόγραμμα που δόθηκε από την Τουρκική κυβέρνηση ήταν η κάλυψη των αναγκών σε εργατικό δυναμικό στην κτηνοτροφία, παρόλο που δεν υπήρχε πραγματικά μια τέτοια ανάγκη.

Οι πύλες του βορρά άνοιξαν διάπλατα σε όλους από «την ηπειρωτική πατρίδα». Η γη που αρπάχθηκε από τους πρόσφυγες Ελληνοκύπριους διαμοιράστηκε δωρεάν στους εποίκους μετά την άφιξη τους. Τα ονόματα των χωριών στη βόρεια Κύπρο αντικαταστήθηκαν με καινούργια ονόματα, σύμφωνα με την ονομασία των τόπων καταγωγής του πληθυσμού στην Τουρκία.

Τη δεκαετία του '80, είχαμε απλά άνεργους από την Τουρκία. Ήταν έτοιμοι να εργαστούν για το μισό μισθό χωρίς καμιά επίγνωση για κοινωνικά δικαιώματα. Μια μικρή οικονομία, με πάντες υπαλλακτικές πιθανότητες εργασίας είχε περιορισμένη δυνατότητα προσφοράς εργασίας. Τότε οι ακόρταγοι μεσαίοι και μεγάλοι επενδυτές επέλεξαν την απασχόληση των εποίκων για να μεγιστοποιήσουν το κέρδος. Οι Τουρκοκύπριοι εργαζόμενοι αποκλείονταν αυτόματα από την αγορά εργασίας. Οι νεαροί που δεν ήθελαν να ακολουθήσουν πανεπιστημιακές σπουδές, αναγκάστηκαν να ξενιτευτούν.

Η ίδια εισροή εργατών από την Τουρκία συνεχίστηκε και την δεκαετία του '90. Κατά την περίοδο εκείνη και μετά, εκτός από την έξοδο των Τουρκοκύπριων αποφοίτων μέσης εκπαίδευσης από την χώρα, οι Κύπριοι σπουδαστές των Τουρκικών πανεπιστημίων επέλεξαν να εγκατασταθούν στις εκμοντερνισμένες πόλεις της Τουρκίας μετά την αποφοίτησή τους.

Παράλληλα, οι κτηματομεσιτικές επιχειρήσεις και ο οικονομικός τομέας επεκτάθηκαν και αυξήθηκαν ραγδαία το δεύτερο μισό της δεκαετίας του '90 και τα πρώτα χρόνια της δεκαετίας του 2000. Το αποκορύφωμα έφτασε με την εισαγωγή του σχεδίου Αννάν το φθινόπωρο του 2002, προκαλώντας μια απότομη αύξηση στη ζήτηση για ειδικευμένο και ανειδίκευτο εργατικό δυναμικό. Το μεταναστευτικό

ρεύμα από την νοτιοανατολική Ανατολία προς πιο ανεπτυγμένες πόλεις της Τουρκίας, τώρα στρέφονταν προς τη βόρεια Κύπρο. Για αυτούς ήταν ένα ασφαλισμένο καταφύγιο με καλές ευκαιρίες απασχόλησης και σήμαινε πολλές ελευθερίες που δεν μπορούσαν να απολαύσουν στην πατρίδα τους.

Οι νέες αφίξεις στοιχίσαν τις εργασίες των Τουρκοκυπριών εργατών στον οικοδομικό τομέα οι οποίοι με την διάνοιξη των οδοφραγμάτων, εκμεταλλεύτηκαν την ελευθερία διακίνησης και εργοδοτήθηκαν στον νότο. Στην απουσία ικανού εγκάρσιου εργατικού δυναμικού, οι κάτοικοι στο βορρά αναγκάστηκαν να εργοδοτούν εποίκους σε υπηρεσίες υποδεέστερες σε ποιότητα και πιο ακριβές από αυτές που ήταν συνηθισμένοι.

Κάποιοι έποικοι παραπονούνται αβάσιμα ότι τους μεταχειρίζονται ως πολίτες δεύτερης κατηγορίας και ότι οι Τουρκοκύπριοι τους υποβαθμίζουν. Το αντίθετο συμβαίνει αφού η Τουρκική Πρεσβεία και ο στρατός πάντοτε υποστηρίζουν κατά προτεραιότητα τους υπηκόους τους με απευθείας επιδοτήσεις και κίνητρα. Γι' αυτό και η πλειοψηφία τους έχει επιδοτηθεί με ένα τρόπο που ούτε τον φανταζόταν.

Φυσικά, η οικονομική βοήθεια από την Τουρκία συνέπιπτε γενικά με τις περιόδους εκλογών. Και οι παρεμβάσεις στις ψήφους των εποίκων διαμόρφωσαν ανελλιπώς το πολιτικό σκηνικό.

Αν θα ανοίξουμε μια δημόσια συζήτηση για υπηκοότητες δεύτερης κατηγορίας, στην πραγματικότητα οι Τουρκοκύπριοι υποκείμεθα σε διακρίσεις σε διάφορα μέτωπα:

- Είμαστε αριθμητικά δραματικά λιγότεροι στην δική μας πατρίδα.

- Η πολιτική μας θέληση παραμερίζεται ολοφάνερα

- Τα κοινωνικά μας δικαιώματα επισκιάζονται βίαια

- Η πολιτιστική μας κληρονομιά υπόκειται σε συστηματική εκμετάλλευση

- Ταλαιπωρούμαστε από την συνεχή σύγκρουση νοοτροπίας στην καθημερινή ζωή και

- Είμαστε ζωντανόι μόνο από τύχη με τα πολύ ψηλά επίπεδα εγκληματικότητας που εισάγεται από την Τουρκία.

Ποτέ δεν έχει διεξαχθεί έρευνα που να αναλύει τις επιπτώσεις της μετακίνησης πληθυσμού από την Τουρκία στη βόρεια Κύπρο.

Μερικές εκθέσεις εκπονήθηκαν από ερασιτέχνες ή τσαρλατάνους, απλά πιθανολογούν και δεν μπορούν να δώσουν επιστημονικά στοιχεία και υγιή αξιολόγηση αυτού του βαθιά ριζωμένου προβλήματος. Μην ακούτε προκατειλημμένους και υπερόπτες ξένους απεσταλμένους που μας λένε να «μην διογκώνουμε το πρόβλημα» και μας συμβουλεύουν πώς να ενσωματώσουμε τους «μετανάστες» με τους «ντόπιους». Διερωτώμαι αν οι μεγαλειότητες τους θα μπορούσαν να συμπεριφερθούν με τέτοιο «ανθρωπιστικό» τρόπο αν αν-

τιμετώπιζαν ένα πληθυσμό εποίκων τρεις φορές πιο μεγάλο από το ντόπιο πληθυσμό στις χώρες τους.

Το Φεβρουάριο 2007, ανακοινώθηκαν από τον Φερντί Σαπίτ Σογιέρ τα επίσημα αποτελέσματα της απογραφής πληθυσμού του 2006 στη βόρεια Κύπρο. Στην ομιλία του προς το κοινό, έδωσε τον αριθμό του de facto πληθυσμού ως 265.100. Δύο χρόνια αργότερα, ο Μεχμέτ Αλί Ταλάτ, έκανε δήλωση σε μια από τις ομιλίες του λέγοντας έμμεσα ότι ο de facto πληθυσμός μας είναι γύρω στις 500,000. Ποιος έδωσε το σωστό αριθμό;

Οι δρόμοι έχουν φωνή και αυτό που νιώθουμε στους δρόμους δικαιολογεί τον αριθμό που δόθηκε από τον κύριο Ταλάτ. Ωστόσο η απογραφή σε αυτό τον τόπο είναι μια λεπτή εργασία που πρέπει να αναληφθεί από εμπειρογνώμονες διεθνούς κύρους.

Επομένως, καλούμε την Ευρωπαϊκή Επιτροπή Πληθυσμού του Συμβουλίου της Ευρώπης και το Γραφείο Εκδημοκρατικοποίησης Θεσμών και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων του Οργανισμού για την Ασφάλεια και Συνεργασία στην Ευρώπη να αναλάβουν στείλουν μια ομάδα για να διερευνήσει, να τεκμηριώσει και να δημοσιεύσει αξιόπιστα στοιχεία για την αλλαγή στην δημογραφική δομή και τις επιδράσεις της στο βορρά.

Με την παραχώρηση του δικαιώματος ψήφου στο δημοψήφισμα για το σχέδιο Αννάν, τα διαπραγματευόμενα μέρη υιοθέτησαν μια γρήγορη αλλά λανθασμένα αυθαίρετη προσέγγιση σε καταπάτηση των διεθνών συμβάσεων.

Στο πλαίσιο των παγκοσμίων συμβάσεων, θα θέλαμε να ανακαλύψουμε ποιος είναι ποιος και να προσδιορίσουμε τα άτομα που δικαιούνται υπηκοότητα και δικαίωμα ψήφου.

Ως ιδιοκτήτες της χώρας, έχουμε δυστυχώς ηττηθεί από τους παραθεριστές. Όμως η αξιοθαύμαστη εξέλιξη των τελευταίων 60 χρόνων στον τομέα των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και προστασίας των βασικών ελευθεριών, μου επιτρέπει να αντλώ κουράγιο για να αγωνιστώ για το δικαίωμα μας να υπάρχουμε.

«Μη βία ή μη ύπαρξη», είπε ο Μάρτιν Λούθερ Κίνγκ Τζούνιορ πριν από τέσσερεις δεκαετίες. Ως μέλος του γηγενούς πληθυσμού που βρίσκεται υπό απειλή επικείμενης εξαφάνισης, ασκώ με τον τρόπο αυτό λίγη «μη βία» πίεση μέσω της ελευθερίας σκέψης για να υποστηρίξω το δικαίωμα μας να υπάρχουμε. Ελπίζω να υπάρχει κάποιος διεθνής παικτης αρκετά ευαίσθητος για να ακούσει το μήνυμα που διαβιβάζω.

Το άρθρο αυτό δημοσιεύθηκε για πρώτη φορά στα αγγλικά στην εφημερίδα Cyprus Mail.

Kıbrıslı Türkler ve Yerleşikler Bilmecesi

Serdar Atai

“Ayşe tatile çıkabilir!”. Bu, Türkiye'nin 1974'teki askeri hareketini başlatmak için yeşil ışık olarak kullandığı şifreli mesajıydı.

Hiç şüphe yok ki hareket, zamanında Kıbrıslı Türkler için bir kurtarma operasyonuydu. Ancak yıllar geçtikçe operasyonun o kadar da masumane olmadığı açık belli oldu. Operasyon özel olarak biçilip dikilmiş ve Kıbrıslı Türklerin hemen her şeylerinin (ki buna insanların beyni ve yüreği de dahil) tutsak alındığı daha geniş kapsamlı bir işgal projesi idi.

İlk yıllarda zoraki nüfus transferleri gerçekleşti. Türk hükümetinin gösterdiği gerekçe, gerçekte böyle bir ihtiyaç olmamasına rağmen, tarım işgücü yokluğunu karşılamaktı.

Adaya varışlarını müteakip, Kıbrıslı Rumlardan alınan topraklar yerleşiklere bedava dağıtıldı. Kuzey Kıbrıs'taki köy isimleri, gelenlerin daha önce Türkiye'de yaşadıkları yerleşim yerlerinin isimlerine paralel bir biçimde derhal değiştirildi. Kuzeyin kapıları, “Anavatan”dan gelen herkes için ardına kadar açılmıştı.

1980'li yıllarda Türkiye'deki işsiz kesim ortalarda görünmeye başladı. Sosyal haklarının hiç farkında olmadan yarı ücrete çalışmaya hazırıldı. Kıt iş imkanlarına sahip küçük bir ekonomi, istihdam sunma konusunda sınırlı bir kapasiteye sahipti. Bunun üzerine, karlarını azami dereceye çıkarmak isteyen açgözlü orta ve büyük boy yatırımcılar, alternatif işgücünü istihdam etmeye başladılar.

Kıbrıslı Türk işçiler otomatikman işgücü pazarından dışlandılar. Üniversite diploması almakta isteksiz olan gençler, dış ülkelere göç etmek zorunda kaldılar.

1990'lı yıllarda da Türkiye'den işçi akını devam etti. Söz konusu dönemde ve sonrasında, yurduşına kaçan lise mezunlarının yanı sıra, Türkiye'deki üniversitelerden mezun olanlar da mezuniyetlerinden sonra, Türkiye'nin modern kentlerine yerleşmeyi tercih ettiler.

Diğer yandan, 1990'lı yılların ikinci yarısında ve 2000'li yıllarının ilk yarısında, emlak ve inşaat sektörlerinde büyüme ve patlama yaşandı. Bu durum, Annan planının 2002 yılının sonbaharında gündeme gelmesiyle zirveye çıktı ve vasıflı ya da vasıfsız işçi talebinin aniden yükselmesine neden oldu. Güneydoğu Anadolu'dan Türkiye'nin daha gelişmiş kentlerine göç edenler, bu dönemde yüzlerini Kıbrıs'ın kuzeyine çevirdiler. Burası onlar için, güvenli bir

liman ve iyi iş fırsatlarıyla dolu bir yerdı ve memleketlerinde tadamadıkları pek çok özgürlüğe kavuşmak demekti. Bunların gelmesiyle birlikte, inşaat sektöründe çalışan Kıbrıslı Türk işçiler işlerini kaybettiler. Neyse ki sınır geçiş noktalarının zamanında açılmasıyla dolaşım serbestisinin avantajından yararlanarak güneyde iş buldular. Kaliteli yerli iş gücünün yokluğunda, kuzeyin sakinleri şimdilerde hizmet sunumunu yerleşik nüfustan, geçmişi olduğundan daha düşük kalitede ve daha pahalıya satın almak durumundadırlar.

Bazı yerleşikler, Kıbrıslı Türkler tarafından kendilerine ikinci sınıf vatandaş muamelesi yapıldığı ve hor görüldükleri yönünde asılsız şikayette bulunmaktadırlar. Bu iddialarının tam aksine, Türkiye büyükelçiliği ve asker, daima kendi yurttaşlarını doğrudan yardım ve teşviklerle destekleme konusunda öncelikli davranmıştır. İşte bu nedenle ki çoğunluğu ancak rüyalarında görecekları ölçüde zengin olmuşlardır. Şüphesiz, Türkiye'nin parasal yardımları genellikle seçim dönemlerine denk gelmiştir. Ve Türkiye yerleşik nüfusunu oylarıyla müdahalede bulunarak, düzenli olarak dışarıya siyaset sahnesinin oluşumunu şekillendirmiştir.

Eğer ikinci sınıf vatandaşlık konusunu tartışmaya açacak olursak, çeşitli bakımlardan ayrımcılığa maruz bırakılan esasen biz Kıbrıslı Türkleriz:

-Kendi yurdumuzda dramatik biçimde azınlığa düşürüldük

-Siyasi irademiz açıkça çiğnenmektedir

-Medeni haklarımıza tatsızca gölge düşürülmektedir

-Kültürel mirasımız sistematik olarak taciz edilmektedir

-Günlük yaşamdaki rutin mentalite çatışması nedeniyle oldukça rahatsızız ve

-İthal nüfustan kimilerinin aşırı yüksek oranlarda işlediği suçlar nedeniyle, sadece şans eseri hayattayız. Kuzey Kıbrıs'la ilgili olarak, Türkiye'den nüfus aktarımının sonuçlarının ne olduğunu ayrıntılı bir şekilde analiz eden herhangi bir çalışma şimdye kadar hiç yapılmamıştır. Şarlatan ve amatörler tarafından hazırlanan birkaç spekülâtif rapor, derinlemesine kök salmış böylesi bir sorunu sağlıklı bir şekilde değerlendirilebilecek yeterli bilimsel kanıt sağlayamaz. Bize, “sorunu abartmayın” diyen ve de “göçmenleri” “yerlilerle” nasıl kaynaştırmamız gerektiği konusunda tavsiyelerde bulunan önyargılı ve kibirli yabancı temsilcilere sakın kulak asmayın. Majesteleri kendi ülkelerinde yerli nüfusun üç katı bir yerleşik nüfusla

Bu makale daha önce Cyprus Mail Gazetesinde yayınlandı...